

Fiecare filă a acestei cărți este un îndemn la rugăciune pentru toți cei aflați în suferință, dar și o cunoaștere obiectivă a medicului creștin, care trebuie să rămână lângă patul bolnavului până la capăt. Popasurile într-o lume a sfinților încununează tărâmul binecuvântat al tămăduirii.

Editor:

Lumea Creștină SRL
Str. Basarabia nr. 4
Cod 200056
Craiova / jud. Dolj

**Concepție grafică
și tehnoredactare:**
HM Group SRL

Foto copertă:

Mariana Borloveanu

Fotografii din interiorul cărții:

Cristina Nichituș Roncea
Ierom. Veniamin
Maica Antonia
Mariana Borloveanu

Corectură:

Gabriela Ilincioiu

Director editorial:

Mariana Borloveanu

Director literar:

Daniela Șontică

© Lumea Creștină SRL
pentru prezenta ediție – 2025

Comenzi:

www.librariasophia.ro

Difuzare:

Supergraph SRL
Str. Ion Minulescu nr. 36, sector 3,
031216, București
Tel.: 021-320.61.19; fax: 021-319.10.84
e-mail: contact@supergraph.ro
www.librariasophia.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BORLOVEANU, MARIANA

Vindecarea prin credință / Mariana Borloveanu ; pref.: prof. univ.
dr. Pavel Chirilă. - Craiova : Lumea creștină, 2025
ISBN 978-606-95294-4-7

I. Chirilă, Pavel (pref.)

2

MARIANA BORLOVEANU

Vindecarea prin credință

Sfaturi pentru tămăduire
sufletească și trupească

Prefață de Prof. Univ. Dr. Pavel Chirilă

LUMEA CREȘTINĂ

Craiova

Dumnezeu lucrează prin medic și preot deopotrivă

În urma acestei întâlniri duhovnicești, am înțeles că vindecarea trupească este posibilă prin stăruința medicilor, prin profesionalismul lor, dar dacă nu i se dă bolnavului și un suport spiritual, acesta va depăși mult mai greu suferința. Din fericire însă, există și medici care, înainte de toate, sunt foarte buni creștini, asemenea doctorului Vasile Ciubotaru, care operează cu profesionalism și vindecă cu fiecare cuvânt. În felul

acesta apare acea solidaritate între actul medical și cel pastoral, care este benefică în primul rând celui aflat în suferință. Când medicul ajunge la concluzia că fiecare salon de spital este o mică parohie, prezența preotului amplifică această gândire și o concretizează printr-un proces comun de vindecare, trupească și sufletească în același timp. Ideal ar fi ca toți medicii să conștientizeze conceptul de medicină creștină și să pună mare preț pe valoarea terapiei spirituale în interiorul actului medical, acolo unde ne întâlnim cu omul suferind, cu omul bolnav trupest și sufletește, cu omul care în încercările prin care trece se luptă cu suferința, căutând sursele refacerii sănătății nu numai în știința și practica medicală, ci mai ales la Dumnezeu, de la care așteaptă ajutorul prin Biserică, prin medic și preot deopotrivă.

Multe mi-a povestit părintele Eugen, iar starea în care mă aflam mi-a intensificat sentimentele vizavi de suferință atunci când te afli față în față cu aceasta. Am aflat povești de viață cutremurătoare, dar de această dată nu mi-am dorit nicio clipă să expun imaginea unor oameni aflați în suferință, mulțumindu-mă cu atmosfera surprinsă în biserica spitalului și cu vorbele precum o mângâiere duhovnicească ale acestui minunat părinte.

Cuprins

„În bolnav suferă Hristos, în doctor lucrează Hristos și în preot dezleagă Hristos” 5

Duhovnicii ne învață calea tămăduirii în Hristos

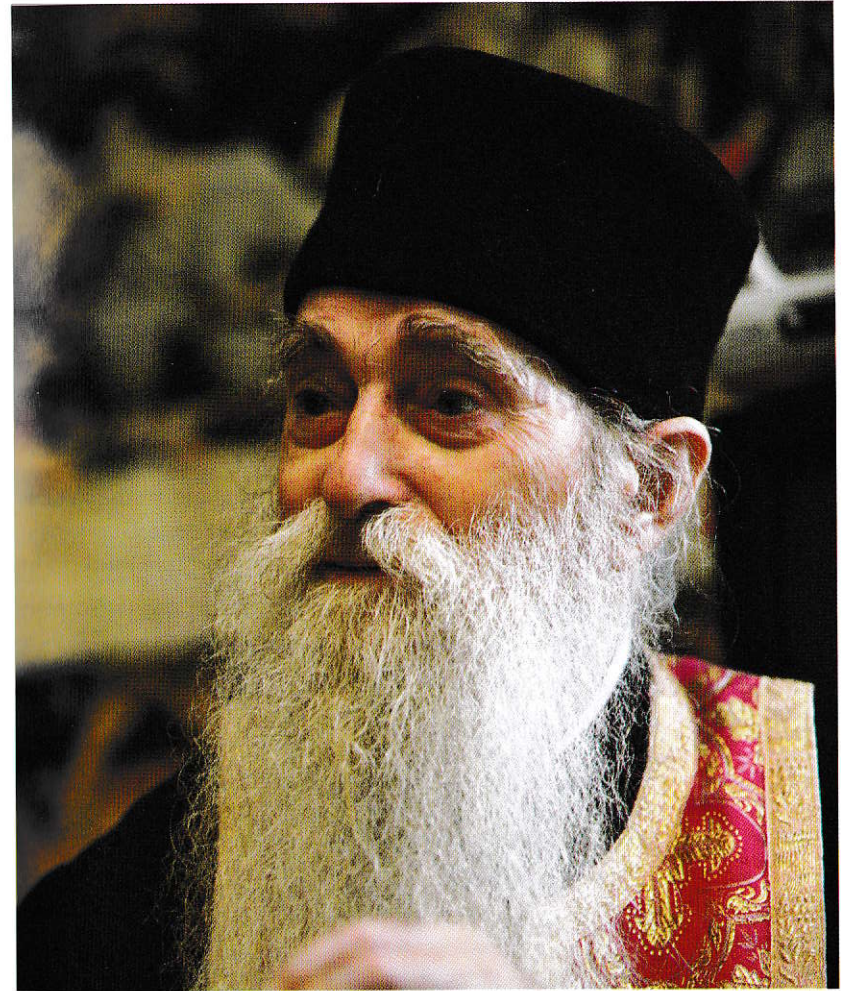
Părintele Arsenie Papacioc: „Moartea nu vine să-i faci o cafea” 9
Părintele Justin Pârvu: Dacă nu trăim într-un rost duhovnicesc, suntem pierduți. 27
Monahul Simeon: „Nu m-a lăsat Bunul Dumnezeu, când am împlinit 100 de ani, m-am călugărit” 39
Părintele Ioan Danci: „Acolo unde sufletul are liniște și inima tace” 47

Puterea vindecătoare a lui Dumnezeu, confirmată de medici creștini

Neurochirurgul Nicholas Mărăndici, tămăduitor înduhovnicit al bolnavilor. 57
Prof. univ. dr. Vasile Sârbu: „Chirurgul operează, Dumnezeu vindecă” 63
Dr. Vasile Ciubotaru: Neurochirurgia, între har și vindecare 71
Tulburătoare confesiuni cu neurochirurgul-preot Ștefan Mindea 79

Locuri sfinte și mărturii ale oamenilor care s-au vindecat

Izvoare ale Tămăduiriienerate de creștinii din întreaga lume. 89
Har vindecător al Cuvioasei Parascheva de la Iași. 97
Sfântul Pantelimon, tămăduitorul milostiv al sărmanilor 111
Strigând la Sfântul Nectarie, te agăți de Cer 119
Minunea Nașterii Sfântului Ioan Botezătorul și mirificul Ein-Karem.. 127
Sfântul Ierarh Nicolae, mare făcător de minuni. 137
Sfântul Mare Mucenic Gheorghe mi-a dăruit har vindecător 143
Sfântul Spiridon ajunge neîncetat lângă cei bolnavi 151
Finicul Sfântului Sava și binecuvântarea nașterii de prunci. 161
Nădejde și vindecare în Biserica Spitalului Bagdasar-Arseni. 169

Părintele Arsenie Papacioc:

*„Moartea nu vine
să-i faci o cafea”*

Fiecare întâlnire cu părintele Arsenie Papacioc a însemnat pentru mine prilej de bucurie, de rugăciune, de har, iar chilia părintelui a devenit pentru totdeauna altarul în fața căruia aveam să-mi plâng păcatele. Ochii aceia senini și privirea limpede ca apa de mare ținută în palmă m-au învățat să privesc răsăritul fără să mă tem de apusul de soare. Acum, când veșnicia s-a închis pe veci într-o lacrimă, îmi plec fruntea pe lespede rece, sărutând urma pașilor marelui duhovnic.

Când am pășit pentru întâia oară în chilia în care aveam să-mi plâng păcatele, nu știam că, de fapt, acolo voi desluși tainele neștiute ale urcușului duhovnicesc. Cu sufletul cernit de semne de-ntrebare am îngenuncheat într-un strigăt adânc, pe care mai târziu l-am transformat în bucuria fiecărei clipe. Urcușurile și coborâșurile din viața mea au căpătat un sens, un traiect, o veșnicie și am învățat să respir prin rugăciune, să-mi vindec dureri sufletești și trupești care m-au îngenuncheat adesea.

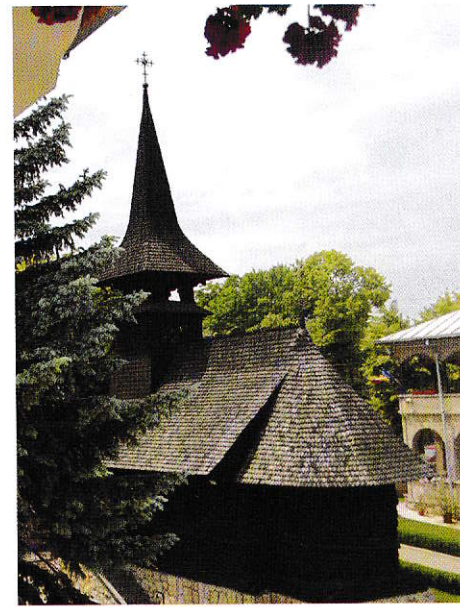
Lângă părintele Arsenie am găsit drumuri pe care înainte vreme le consideram frânte și am înțeles că orice vindecare vine doar de la Dumnezeu, dar pentru asta am poposit ani și ani în chilia în care părintele mi-a dăruit ceea ce înainte vreme nici măcar nu știam să primesc.

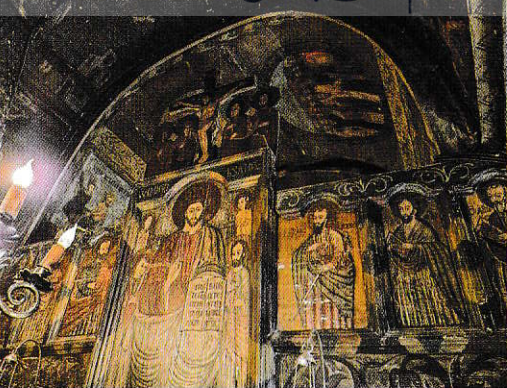
Sublim popas tămăduitor

Pentru creștinul care ajunge la țarm de mare, este cu neputință ca în popasurile sale duhovnicești să nu se oprească și la Mănăstirea Sfânta Maria, de la Techirghiol. Silueta sfintei mănăstiri se deslușește într-o mare de verdeață, ce străjuiește așezământul monastic și care face trecerea dintre cer și luciul de ape. Dacă o iei la pas pe faleză de lângă Lacul Techirghiol, după ce ai trecut de emblematica statuie a măgarului lui Techir, ajungi în locul central al stațiunii. De-acolo ai două perspective tămăduitoare, a sanatoriului de pe malul lacului cu nămol sapropelic și a lăcașului monahal. Nici nu gândești că, de fapt, ai avut șansa să ajungi pe un tărâm al vindecării trupești, încununată de tămăduirea sufletească, acel balsam divin cu care te încarci după ce ai pășit în așezământul mănăstiresc de la malul mării. Între lac și mănăstire nu sunt decât vreo câțiva pași, să zicem, vreo cincizeci, distanță pe care am parcurs-o parcă plutind. Bucuria de a ajunge cât mai degrabă la mănăstire și aerul proaspăt, care îți lasă urme de sare pe buze, totul este de o naturalețe aparte.

La intrarea în curtea mănăstirii, imediat în stânga, bisericuța din lemn te întâmpină ca pe un prieten vechi și statornic,

dăruindu-ți dintru început o pace adâncă, de mult așteptată. Cu această stare, pășești cu sfială în biserică peste care timpul s-a scurs odată cu harul care de zeci de ani picură din ceruri peste sfântul lăcaș. Biserica aceasta este unul dintre cele mai dragi locuri de închinare, în care, atunci când intri, trebuie să-ți pleci capul, la propriu și la figurat. Cu fruntea plecată am intrat în bisericuța foarte mică, dar extrem de înaltă ca încărcătură spirituală. Așezământul este destul de vechi, însuși planul acestuia fiind unul de tip arhaic, iar bisericuța de la Mănăstirea Sfânta

Maria este una din puținele biserici de lemn care și-au păstrat integral pictura. După ce am savurat acea frumusețe ancestrală, m-am închinat la iconostas, după care mi-am plecat genunchii, sufletul și toată ființa mea, printr-o meta-nie de recunoștință și mulțumire, la icoana Maicii Domnului, acolo unde părintele Arsenie ne trimitea întotdeauna când ne aflam în împrăștiere.

„Înainte de toate, trebuie să-ți vindeci sufletul”

Fiecare alinare m-a învățat să simt, să cred, să nădăjduiesc în faptul că la capătul răbdării se află întotdeauna vindecarea. Eram foarte tânără când am pășit pentru întâia oară în chilia de la malul mării a părintelui Arsenie Papacioc. Intrând în curtea pavată

cu verdeață a Mănăstirii Sfânta Maria, din Techirghiol, am trăit senzația că băjbâiam printre oameni mânați pesemne de aceleași nevoi. Băncile întotdeauna ne-încăpătoare din preajma chiliei părintelui purtau urme ale lacrimilor care niciodată nu conțineau să spele păcate știute și neștiute ale unor oameni de toate vârstele, care pur și simplu veneau la „doctor”. De obicei, se asculta un cuvânt de învățătură, un fel de cateheză pe înțelesul oamenilor simpli, dar aceste cuvinte ajungeau întotdeauna acolo unde durea cel mai tare. Mi-ar fi greu să definesc acea stare de spirit, dar parcă văd și azi oamenii aceia veniți de pretutindeni: femei tinere cu copii în brațe, bătrâni triști și fără putere, bolnavi ținuiți în scaune cu rotile sau pur și simplu curioși care aflaseră că acolo se întâmplă lucruri care depășesc orice imaginație. La început, toată lumea era agitată, curioasă, pentru ca mai târziu să-și plece genunchii într-o vindecătoare rugăciune.

Așa era la ușa chiliei marelui duhovnic, iar dacă mai aveai norocul să ajungi și sub patrafirul părintelui, atunci simțeați o caldă binecuvântare.

Și pentru că am avut bucuria de a sta adesea la sfat cu părintele Arsenie Papacioc, m-am gândit într-o zi că ar fi nedrept să păstrez

acele clipe doar pentru mine. Așa mi-am rânduit gândurile, și pentru că părintele spunea că: „Înainte de toate, trebuie să-ți vindeci sufletul”, am să las aici adevărate crâmpene de spovedanie, care să rodească toată fapta cea bună.

„Oricine vrea să dobândească rugăciunea, să tacă și să se roage!”

Când îți pleci genunchiul la rugăciune, te pregătești pentru o

întâlnire tainică cu Dumnezeu, dar pentru a urca treptele rugăciunii, trebuie să porți grija fiecărui pas duhovnicesc. Nimic nu se face la voia întâmplării. De la părintele Arsenie am învățat că:

„În rugăciune nu există ranguri, aici toți suntem la fel și fiecare își trăiește îngenuncherea după cum simte. Eu personal nu sunt pentru rugăciunea de tipic. Acea are folosul ei aparte, și nu pot să spun că nu te disciplinează, dar omul nu trebuie să fie tipicar. Creștinul trebuie să fie tipicar

doar ca procedeu, și aici mă refer la dorința de a se înduhovnici. Eu nu sunt de părere că omul simplu are nevoie de o rugăciune de tipic. Cu toții avem nevoie de o prezență continuă a inimii, acea stare continuă de dragoste, de relație cu Dumnezeu. Aceasta este esența rugăciunii, iar o tăcere adâncă înseamnă o rugăciune adâncă și o rugăciune adâncă înseamnă o tăcere adâncă și tot așa... Dacă se face o rugăciune după tipic, după ce se termină, omul se consideră achitat de obligația rugăciunii din inimă și se retrage fără nimic de la ceea ce ar trebui să-l țină prezent. Adică sunt mai mult pentru o continuă tresărire duhovnicească. De aceea mă faceți să spun că orice clipă poate să fie un timp și orice suspinare poate să fie o rugăciune. Eu sunt pentru rugăciunea din inimă. Momente de suișuri și coborâșuri există chiar și-n lumea sfinților. Și la ei pot exista momente de vid. Dacă în timp ce te rogi o să vină duhuri rele să-ți schimbe mintea de la rugăciune, nu trebuie să te temi. Nu există mirean sau monah care să nu fie ispitit atunci când se roagă. Când sunt astfel de treceri de la o trăire la alta, nu trebuie să încetăm a ne ruga măcar cu gândul.

Puterea rugăciunii este grozavă. În timp ce unora li se întâmplă să piardă din calitatea rugăciunii,

alții, care se roagă cu inima smerită, simt cum le vine așa, ca o mângâiere. Și ei se roagă din nou, la fel de sărguitori, se roagă numai să le vină mângâieri, dar astfel de mângâieri pot să vină și de la diavol. Nu vă dați seama cât de bucuroși sunt diavolii să te țină în starea aceasta de falsă liniștire, ca tu să rămâi insensibil față de adevărata mângâiere a unei rugăciuni rupte din inimă, fără interes, fără oprire.

Eu Arsenie sunt mai mult pentru o continuă tresărire duhovnicească, ceea ce înseamnă că orice clipă poate să fie un timp și orice suspinare poate să fie o rugăciune. Suspinația nu se face așa, pur și simplu: «Ufff!», ci o faci lui Dumnezeu, ca și când te-ai pleca din adânc spre El, cu smerenie. Așa nu se va arăta, căci El nu se arată unei minți ascuțite. «Nu tot cel ce zice Doamne, Doamne va intra în împărăția Mea!», ci numai cel care are inima curată, cel care are inima spre El continuu.

Dacă ai citit un Paraclis, e foarte bine, dar ceea ce, de fapt, trebuie adus la cunoștință, pentru a se înțelege, pentru că lucrul ăsta e mai puțin discutat, e prezența inimii continuă. Și-atunci te rogi și te rogi. Și sfinții se rugau îngenuncheați, până se făcea dimineață și apăsarea soarele. Și la răsărit tot îngenunchi erau. Asta nu înseamnă că noi, nefiind ca ei, nu trebuie să

ne rugăm, dar era o stare de continuă prezență. Oricine vrea să dobândească rugăciunea, să tacă și să se roage. O rugăciune adâncă e o tăcere adâncă.

În clipa imediat următoare, se constată o limpezire imediată, o scăpare de ispite, căci se cere ajutorul Bunului Dumnezeu, după care primești alinarea. Trebuie să conștientizăm că Dumnezeu guvernează și face orice pentru om. «Fără de Mine nu puteți face nimic» sau: «Nu se mișcă fir de păr fără voia Mea.» Important este să rămânem în rugăciune, să rămânem în Biserică. Țineți-vă de Biserică, dragii mei!»

De cele mai multe ori, părințele Arsenie mă primea în chilie, unde discutam ore în șir, dar erau și situații când la ușa duhovnicului era lumea de pe lume, oameni cu mari probleme, veniți să-i ceară ajutorul ca pe o ultimă rezolvare. Atunci, mă alăturam tăcută acelei mulțimi și ascultam cuvântul de învățătură care avea nebănuite răspunsuri pentru toți cei care ascultau.

Celor care ajungeau la chilia duhovnicului de la malul mării li se deschidea întotdeauna aceeași perspectivă a rugăciunii, încununată de cuvinte de duh, dar îi și „certa” pe cei care, deși veneau

adesea să primească sfat, rămânând în continuare „căldicei”.

Dincolo de aceste discuții, prezența părintelui Arsenie impunea respect, iar la chilia sa așteptau atât oameni simpli, cât și ierarhi sau oameni de stat. Dar pentru toți, părintele avea aceeași „măsură”, și asta spune mult.

„Viața abia după moarte începe, precum o veșnicie”

Mă-ntorc și astăzi la Mănăstirea Techirghiol, iar și iar. Deși nimic nu mai este ca atunci, duhul părintelui se simte pretutindeni. După ce treci pe lângă bisericuța mică de lemn, te întâmpină chilia părintelui. Toți cei care ajung aici, după o plecaciune în semn de binecuvânt, se opresc la mormântul duhovnicului, a cărui prezență este mai vie decât oricând. Oamenii povestesc întâmplări

minunate, despre vindecări care au coborât în semn de mângâiere și pe care abia într-un târziu le-au deslușit.

Ca de fiecare dată, când ajung în locul acesta binecuvântat, simt un nod în gât și o lacrimă care țâșnește de sub pleoapa plecată întru aducere aminte. Doamne, câte ceasuri de taină, câte cuvinte înveșmântate în har, câtă bucurie a atâtor clipe coborâte din veșnicie. Fiecare respirație simte izul de busuioc și smirnă care mângâie chilia luminată de o pace adâncă. Mă străduiesc să zâmbesc, pentru că părintelui nu-i plăceau lacrimile, și să mă bucur de altfel de clipe în locul acesta străjuit de sfințenie. Am ingenuncheat lângă patul acela cu macat tradițional și mi-am lipit tâmpla de locul în care mâinile mele împreunate în rugăciune s-au odihnit pentru cea din urmă oară în mâna dreaptă a duhovnicului și am primit apoi cea din

CINE SE ROAGĂ DOAR CÂND SE ROAGĂ, ACELA NU SE ROAGĂ!

Oriunde veți fi, oriunde veți avea necaz, rugați-vă, nu vă descurajați, pentru că rugăciunea este totul, este inima ta în inima lui Dumnezeu, este o tăcere adâncă și o stare dincolo de închipuirea omenească, o stare de discuție vie cu Dumnezeu, dar nu cu vorbe omenești, ci cu sufletul. Rugăciunea te vindecă de tot răul, îți dă aripi să renaști și să trăiești în Hristos. Dar rugăciunea și gândul la Dumnezeu, dacă nu pleacă din inimă, sunt spoială. Cine se roagă doar când se roagă, acela nu se roagă! Să țineți minte!

urmă binecuvântare. Clipa aceea a rămas incrustată întru veșnicie...

Cu două săptămâni înainte ca părintele să treacă la Domnul, pe când mă aflam în chilia sfinției sale, printre cuvintele de învățătură care curgeau lin în șoaptele unei ploii calde de vară, un dangăt de clopot a căzut peste cuvintele pline de duh și cu un glas pe care nu-l mai auzisem parcă niciodată, părintele mi-a spus pe un ton ferm: „Auzi! Cheamă viii, plânge morții, împrăștie viforele! Și asta până când ne întâlnim cu marea

trecere, de la moarte la viață. Viața nu este cea de pe pământ, nu ne jucăm, viața abia după moarte începe, precum o veșnicie. E o mare greșală să te temi de moarte. Asta e veșnicia. Mori în câteva secunde, ca mai târziu să cunoști bucuria care te renaște. Acum. Totdeauna. Acum. Să știi să mori, că sigur vei învia în fiecare zi. Există o morală, există un dar ascuns care nu te lasă să afunzi în noroi înțelepciunea pe care ți-a dat-o Dumnezeu.”

Clipele petrecute la Mănăstirea Sfânta Maria, de la Techirghiol,